

2022. december 25., vasárnap – Karácsony

Jn 1,1-18 – „Övéi közé jött, de övéi nem ismerték fel.”

Milyen furcsa! Azt olvassuk: övéi közé jött. Na, de kik is valójában az övéi? Csak nem a bűnös, gonosz és elvetésre méltó emberek? Ki az, aki azzal dicsekszik, hogy a családjában milyen botrányos események és személyek voltak? Ki az, aki nem azzal akar érdemeket szerezni, hogy milyen elegáns és különleges családból származik? Jézus minket tekintett övéinek, és bízni tudott bennünk, hogy mi megtaláljuk az emberekben Istent.

Övéi nem ismerték fel. És mi mit látunk bennük? – A pásztorok, akik először pillantottak az istállóban nyöszörgő pici gyermekre, vajon mit láttak? Az anyját, az apját és az újszülöttet, és úgy tűnik, nekik ez elég volt. No, nem mennyei kórusműveket hallgattak, hanem egy hétköznapi család ünnepi örömét, és ők sajátjuknak érezték a mások örömét, és meglátták a kicsinység értékét. A János-féle megfogalmazásban ott rejtőzik az ember, akinek egyetlen vágya, hogy részesüljön Isten hatalmában és dicsőségében, mert nem tudott szabadulni a hatalom csábításából.

Nem véletlen, hogy az Istenhez tartozás elengedhetetlen kelléke a hatalom, csak hogy a Jézustól kapott hatalom nem hatalmaskodásra, hanem szolgálatra szól, a másik ember megértésére, megsegítésére, vagyis az Isten fiaivá válásra. Az Istenország nem a hatalom megistenítéséről szól, hanem az emberi gyengeség és kiszolgáltatottság vállalásáról, arról, hogy legyen bátorságom enyéimnek tekinteni azokat, akik nem hajbókolnak előttem, akik messze szakadtak az isteni útról, akik elidegenedtek a jótól, és nem már tudnak hinni:

*Akit egyszer porig aláztak;
porig kell azért lehajolni,
a méltósága-vesztett sorshoz
méltóság-vesztve igazodni.
Előtted ember ráng a porban?
Megértem: belerúgni könnyebb.
Még emberibb átlépni rajta
könnyed sikkjével a közönynek.
Mentséged is van, ha lelked
bátortalan feddése rád vall:
másokért őrzött tisztaságod
nem szennyezheted más porával.*

(Baranyi Ferenc: Porvers)

Jézus az övéi közé jött, olyanok közé, akik vakok és süketek voltak, és mégis kiválasztotta őket, pedig tele voltak értetlenséggel, kérdésekkel, olyanokkal is, amiket fel sem mertek tenni, mégis látni akartak, Isten szemével. Megragadta őket a jézusi elszántság és elköteleződés, hogy mindenki, aki keresi, megtalálja és megértse a közöttük lévő Istenországot.

Ne annak örüljünk, hogy kígyókon és skorpiókon járhatunk, vagy hogy hatalmat tudunk csinálni küldetésünkéből, hanem hogy Isten sajátjainak ismer, és ránk bízta önmagát, övéi sorsával együtt. Jézus egyetlen álma, hogy megértsük a betlehemi kicsinység és kiszolgáltatottság értelmét. Ez az, amivel meg tudjuk látni magunkban és egymásban az isteni szerénység és másokért valóság jézusi lelkületét.

Sulyok Gábor, Budapest